

La Sura sura

Un relat de: [touchyourbottom](#)

La Sura sura.

És éter?

Ho ignora, perquè, a més, desconeix la paraula.

Només té dotze anys.

No, no té edat.

La Sura, de tant en tant, nota una certa espessor líquida càlida: són llàgrimes?

Li ve un pensament que li fa copets des de fora, com una visita quan truca al picaporta.

I n'hi ve un altra, des de l'altre flanc.

Si no té costats!

Aigua: mort.

La gran onada va segar existències, que esdevenien granets de sorra o còdols indefensos.

La Sura veu una teulada i una nena asseguda al damunt, que crida, que plora, que li fa mal el cor i el sol l'encega més que no l'acarona.

Maleïda aigua!

Aigua: vida.

La Sura observa un desori descomunal. Ni-habitacles improvisats, desordre, misèria.

Sent la sensació de set. No la vol sentir.

Se l'endugueren a una casa-palau d'un blanc brut, amb altres nenes. Sí, ja servia.

Tornava a casa amb uns litres del líquid miraculós i un dolor a l'entreuix, sobretot la primera vegada.

Mai s'hi va avesar. D'aigua, però, no n'havia de vessar ni una gota. Valia molt.

La malaltia ve quan vol o si la demanes, encara que no ho sàpigues.

La Sura havia escollit la segona opció des d'un buit que assassina somriures.

Sura, la Sura.

Sura, l'esperit de la nena illenca, vulnerable supervivent prostituïda per continuar supervivent amb aigua com a pagament.

Mentrestant, tot ple de silencis que haurien de parlar, continuen colgats. S'anomenen 'interessos'.